

แบบเรียนภาษาไทย

เรื่อง ลูกสัตว์ต่าง ๆ

สำหรับชั้นประถมปีที่ ๑

ของ

กระทรวงศึกษาธิการ

กระทรวงศึกษาธิการ

แบบเรียนภาษาไทย

เรื่อง ลูกสัตว์ต่างๆ

นายกั กัรดิวิทโยธาร ขุนสรรค์เวทย์ ขุนศึกษากิจพิสัย

เรียบเรียง

สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ ๑

พิมพ์ครั้งที่สิบเอ็ด ๕๐,๐๐๐ เล่ม

พ.ศ. ๒๔๙๑

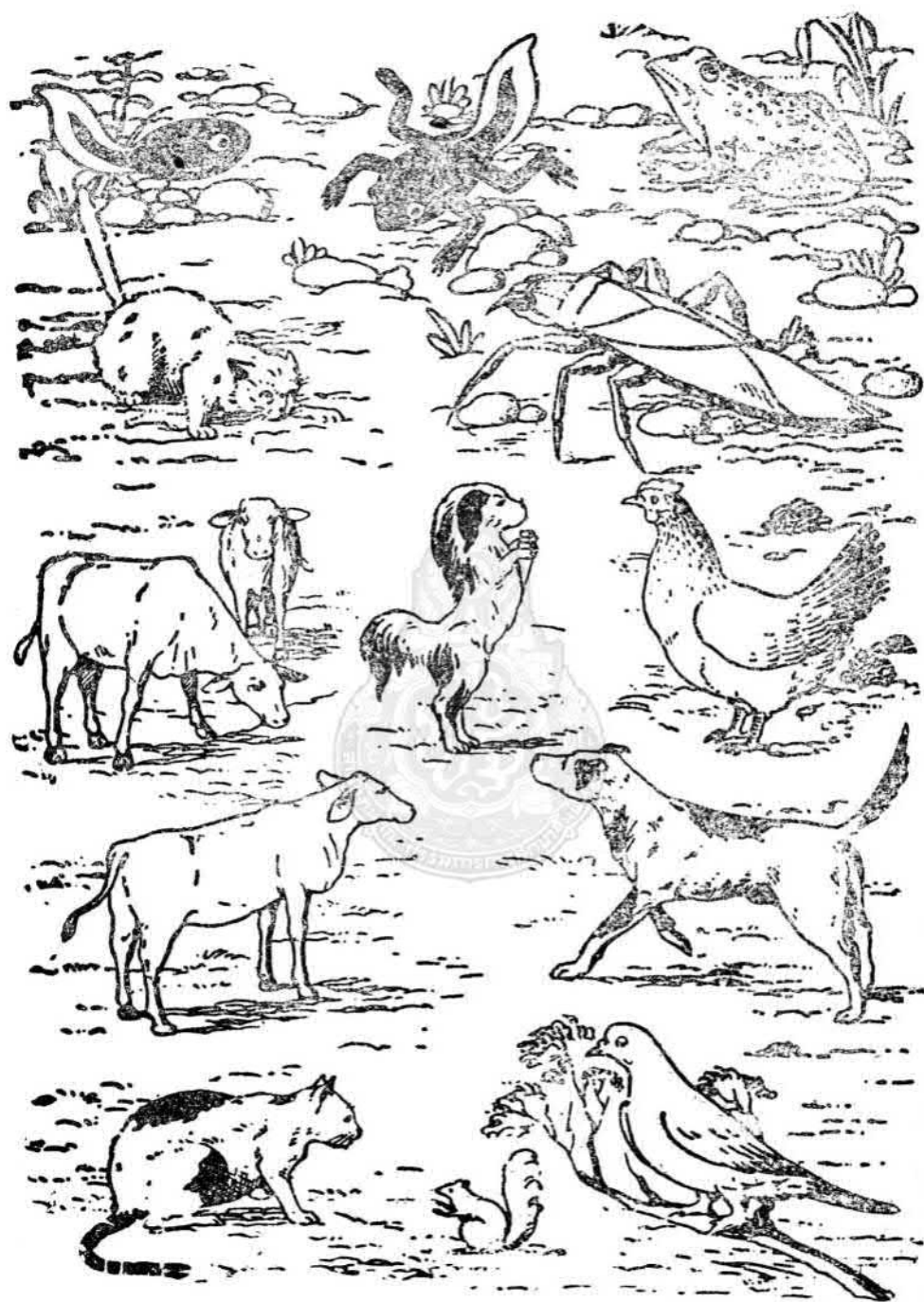
ปกกระดาษราคาเล่มละ ๗๐ สตางค์
(ห้ามขายเกินกว่าราคาที่กำหนดไว้)

พิมพ์จำหน่ายที่ โรงพิมพ์นิยมวิทยา
เลขที่ ๒๑๕ เสาชิงช้า พระนคร

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

๙ 01431 ค 3

เรื่องลูกตัวต่าง ๆ

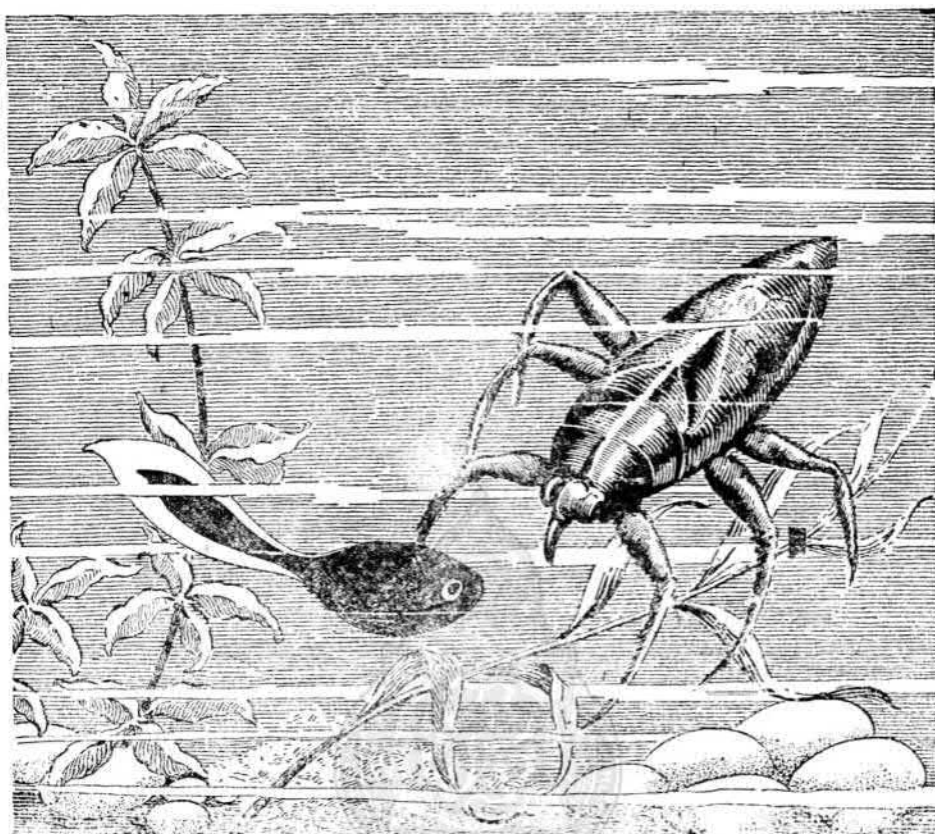
บทที่ ๑

เรื่อง ลูก กบ

มีสระแห่งหนึ่ง ไม่สู้จะกว้างใหญ่นัก เวลาลมพัด
น้ำใน สระ เป็น ละลอก คลื่น น้อย ๆ ทะยอยเข้า กระทบ
ฝั่ง ต้นหญ้าที่ขอบสระ โอนเอนไปมา จน ใบ
เสียด สี กัน ใน สระ นี้ มีไข่เม็ดเล็ก สีดำ ๆ ลอย
อยู่แพหนึ่ง คือ ไข่กบ มีลูกกบตัวเล็ก ๆ อยู่ในไข่ นั้น
มัน นอน อยู่ เหมือนเด็ก อ่อน ๆ นอน เปล แต่ เปล
ของมัน ไม่เหมือน เปล เด็ก เป็น รูนกลม ๆ ใส ๆ หุ้ม
ตัว ลูก กบ อยู่ ลูก กบ โตวันโตคืน ไม่ต้องทำอะไร
และ ไม่ต้อง กิน อะไร เลย ได้แต่นอน อยู่ เท่านั้น

ต่อมา รูปร่าง ของ มัน ค่อย ๆ แปรเปลี่ยน ไม่เป็น
เม็ดกลม ๆ เหมือนแต่ก่อน ลำตัว ยาว ออกไป เป็น รูป
เหมือนปลาตัวเล็ก ๆ เมื่อ ลูก กบ ใหญ่ ขึ้น ก็รู้สึก หิว
มัน จึง กระดิก ตัว ดิ้น หลุด ออก จาก รูน ว่ายไป ใน น้ำ
แล้ว เกาะ อยู่ ไต้ ใบบัว คอย จับ ไร น้ำ ตัวเล็ก ๆ กิน

เมื่อเป็นลูกกบตัวหนึ่ง มันมีรูปร่าง แปรเปลี่ยนทุกวัน
มันมีหัวดำใหญ่ หางยาว ขี้อัดแข็งแรงขึ้นกว่าแต่ก่อน
มัน ว่ายไป มา ใน น้ำ ใช้หาง โบกไป โบกมา บางครั้ง
มัน เล่น ซ่อน หา กับ พี่ ๆ น้อง ๆ ตาม ช่อง กอ สาหร่าย
ใน สระ บางคราว ว่าย ลง กัน สระ เพื่อหา อาหาร กิน

วันหนึ่ง อี๊ดกำลังว่าขวนเวียนอยู่ ตามกอสาหร่าย
บังเอิญ ไป ชน แมงดانا เข้าตัวหนึ่ง

“เอ๊ะ! อย่างไร กัน นี้” แมงดانا ร้อง ขึ้น “เธอ นี่
ข่มขำม แท้ ๆ เมื่อไร จะ โต สัก ที”

“เมื่อไร จะโต หรือ” อี๊ด ร้อง ตอบ “ฉัน โต
เต็ม ที่ แล้ว”

“เธอ นะ หรือ โต เต็ม ที่” แมงดانا พุด “ชะ ชะ!

ขา ยังไม่งอก ออกมา ลัก ข้าง ก็อวดตัวว่า โต เต็ม ที่”
ว่าแล้ว แมงดานาก็ว่ายนํ้า เลยไป

ฮ็อต นึก ในใจ ว่า “ฉัน จะมี ขา ด้วย หรือ นี้” แล้ว
ก็ว่ายนํ้า ไปหาพวก ของมัน

“บอก ฉัน หน่อย เกิด” ฮ็อต พูด กับ พวก พี่น้อง
“เมื่อไร เรา จะ โต เต็ม ที่ นะ?”

“พวก เรานะ โต เต็ม ที่ แล้ว” พวก พี่น้อง ของ
ฮ็อต ตอบ “เธอ อยาก จะ โต อีก ลัก เท่าไร เล่า?”

“แต่ เรา ยัง ไม่มี ขา เลย” ฮ็อต พูด

“ขา หรือ?” อีก ตัว หนึ่ง ร้อง ขึ้น “ขา อะไร กัน
ใคร เคย เห็น พวก เรา มี ขา บ้าง ขา มี ประโยชน์ อย่างไร
มี หาง ดี กว่า และ น่า ดู เสีย ด้วย เรา ไม่ เคย ได้ ยิน
คำ พูด เหลว ไหล เช่น นี้ เลย” ลูก กับ ตัว อื่น ๆ ไม่ ยอม
เชื่อ คำ พูด ของ ฮ็อต

แต่ ฮ็อต เชื่อ ว่า แมงดานา คง ไม่ พูด เหลว ไหล
เพราะ มัน มี อายุ มาก และ จลาต ด้วย ฮ็อต คิด ว่า คง
จะ พบ มัน อีก ขณะ นี้ ฮ็อต กลาย เป็น เจ้า ความ คิด คิด
แต่ เรื่อง มี ขา จน พี่น้อง ของ มัน พา กัน หัวเราะ เขาะ
อยู่ เนือง ๆ

“ยัง ไง ฮ็อต ยัง ผัน ถึง ขา อยู่ อีก หรือ?” พวก พี่
น้อง ร้อง ถาม

ออดรู้ลึกเบื่อ ที่พี่น้อง ไม่รู้จักคิด ออดต้องการ
อยู่เงียบๆ จึงเฉยเสีย ไม่ได้ตอบ

เช้าวันหนึ่ง ออดรู้ลึก เจ็บปวดตามตัว คิดว่า
คงจะไม่สบาย เป็นแน่ จึงระวังเรื่องอาหารมากขึ้น
ออดมักจะไปนอนพัก อยู่กันสักระยะนานๆ อาการเจ็บ
ปวดของออด ยังคงมีอยู่เรื่อยๆ ออดรู้ลึก รำคาญ มาก
ต่อมาอีกสองสามวัน ออดมองดูตัวเอง เห็น บุ่มเล็ก ๆ
งอก ออก มา สอง บุ่ม

“เฮ้!” ออดร้องขึ้น “นี่เห็น จะเป็น ขา ของฉัน”

และ ก็เป็น ความจริง บุ่มนั้น ค่อย ๆ งอกยาวขึ้น จน
กลายเป็นขา หลัง สอง ขา ต่อมาไม่นานนัก มี บุ่ม งอก
ออกมา ใหม่ อีก สอง บุ่ม กลายเป็น ขา หน้า สอง ขา
รวม ทั้ง หด เป็น สี่ ขา

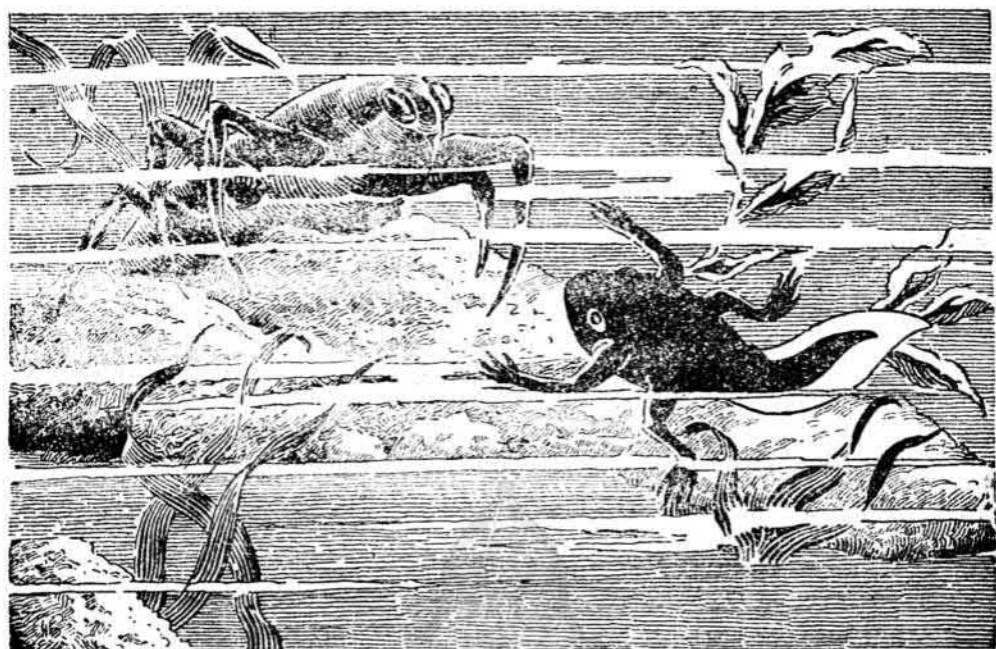
“ดีจริง อะ!” ออดร้อง “ฉัน มี ขา แล้ว”

วันหนึ่ง ออดพบ แมงดานา อีก

“สวัสดี” ออด ร้อง ทัก “เธอ เห็น ไหม ละ เวลา นี้
ฉัน โต เต็ม ที่ แล้ว”

แมงดานา หัวเราะ แล้ว พูดว่า “นี่ นะ หรือ โต เต็ม ที่
พูด ไหม! ยัง หรอก เธอ ยัง ขึ้น จาก น้ำ ไม่ได้” มัน พูด
แล้วก็ ว่า ย น้ำ เลย ไป

“อะไร กัน นะ” ออด ประหลาด ใจ “ขึ้น จาก น้ำ
แล้ว จะ ไป อยู่ ที่ ไหน กัน”

ฮึดเคยอยู่แต่ในสระ จึงคิดว่า สระเป็นโลก
ทั้งหมดของมัน ขาของฮึด ยิ่งใหญ่ขึ้นทุกวัน แต่
หางยิ่งเล็กลง น้ำในสระนั้น ดูปดำมืดไปหมด ฮึด
รู้สึก ฮึด ฮึด และหายใจ ไม่ไคร่ออก

ฮึดยังไม่สบายหนักขึ้น เพราะมองอะไร ไม่ไคร่
เห็น ฮึดค่อยๆ ใต้ ตามก้านบัว ขึ้นไปข้างบน พอ
ได้รับแสงสว่าง จึงรู้สึกสบายขึ้น หายใจคล่อง มอง
อะไร ก็เห็นชัด ฮึดได้ขึ้นไปอีก จนหัวโผล่พ้น น้ำ
แล้ว ขึ้น ไปหมอบ อยู่บนใบบัว อ้าปากหายใจและ
กระพริบตา ฮึดมาพบโลกใหม่ กว้างใหญ่และน่าดู

ต้นไม้มีใบเขียวชะอุ่ม ชื่นอยู่เรียงราย รอบสระน้ำ
ผีเสื้อแสนสวย โบกบินอยู่ไปมา ละลอกคลื่นน้อยๆ
ในสระ กระทบผิวดังเงาะแฉะ ลมพัดใบไม้กิ่งไม้
เกิดเสียงดังซู่ๆ อ้อดรำพึงในใจว่า “โลกนี้ช่าง
สวยงาม น่าอยู่จริงๆ” อ้อดรู้สึกมีกำลังมากขึ้น
กระโดดลงในน้ำ แล้วว่ายไป ที่ขอบสระ คลานขึ้น
บนหญ้านุ่มๆ รู้สึกเบิกบานใจ

สามสี่วันต่อมา อ้อดพบแมงดานาอีก จึงทักว่า
“สวัสดี เพื่อนรัก”

แมงดานา มองขึ้นมาจากน้ำ ถามว่า “เธอ นะ
เป็น ใคร กัน?”

“อ้าว! แล้วกัน จำฉันไม่ได้ดอกหรือ ฉันคือ อ้อด
ยังงี้ ละ”

แมงดانا หัวเราะ และ ร้อง ตอบว่า “อ้อ! จำได้ละ
เธอไม่ใช่ อ้อด อีกต่อไปแล้ว เวลานี้เธอโตเต็มที
เธอมีขาเป็นกบแล้ว เธอรู้ไหมว่า ต่อนี้ไป เรา
จะไม่ได้พบกัน บ่อยๆ นะ อยู่ดีกินดีเกิด ลาก่อนละ
เพื่อนรัก สวัสดิ์” ว่าแล้ว แมงดانا ก็ดำหายลงไป
ในน้ำ

อ้อด หมอบบนใบบัว นิ่งอยู่ พลังนึกในใจว่า
“แมงดانا แก่ตัวนี้ ช่างฉลาดจริงๆ ถ้าเขาไม่บอกฉัน
ฉันคงไม่รู้ตัวเลย ว่าฉันเป็นกบ เต็มตัวแล้ว เธอ
จริงๆ นะ เดียวนี้ฉันมีสีขา และหางของฉัน ก็หายไป”

อ้อด กระโดด จากปากสระ ขึ้นไปหา ตัวหนอน
ตัวแมลงกิน มีความสุขสบายตลอดมา

คำถาม

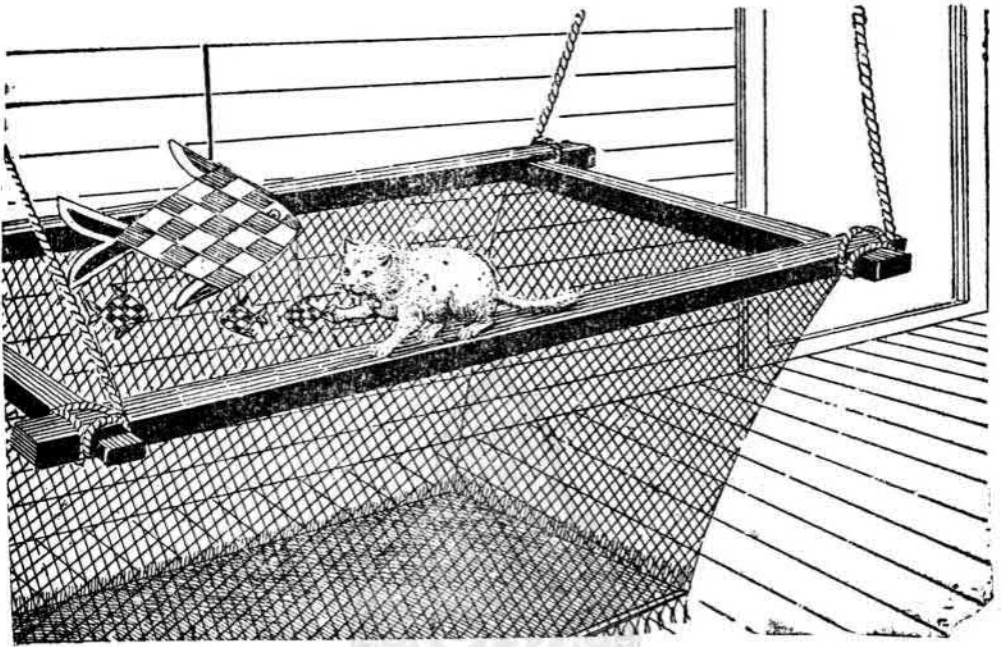
๑. ตอนต้นเรื่อง กล่าวถึง อะไร ที่เกี่ยวข้องกับเรื่อง กบ?
๒. จง เล่า เรื่อง ไข่ กบ มา ตามที่รู้
๓. เมื่อ ลูกกบ ใน ไข่ โต ขึ้น มีรูปร่าง อย่างไร?

๔. ทำไม มัน จึง หลุด ออกจาก วุ้นได้? จง เขียน รูป
ลูก กบ ใน ระยะ นี้
๕. อี๊อด เป็น อะไร? รูป ร้าง อย่างไร?
๖. เมื่อ อี๊อด จะมี ขา มัน รู้ ลึก อย่างไร? แล้ว มี
อะไร เกิด ขึ้น?
๗. ต่อ มา มี อะไร เกิด ขึ้น อีก?
๘. เมื่อ ขา ของ อี๊อด ใหญ่ ขึ้น ทาง ของ มัน เป็น
อย่างไร?
๙. อี๊อด ทำ อย่างไร ต่อ ไป?
๑๐. อี๊อด ขึ้น จาก สระ ไป ไหน?
๑๑. กบ กิน อะไร เป็น อาหาร?

บทที่ ๒

เรื่อง ลูกแมว

ลูกแมวตัวหนึ่งชื่อ ลำลี รูปร่างของมันน่ารัก
ตัวกลมหน้าแบน มันชื่อลำลี ก็เพราะขนของมัน
เป็นปุยนุ่ม สีขาวเหมือนลำลี มันชอบวิ่ง ตะครุบ
หลอดด้าย แล้วเชียวให้กลิ้งไปมาบนพื้น มันฉลาด
และว่องไว มันชอบนอนกับแม่ของมัน ที่หน้าเตาไฟ
ในครัว เมื่ออดนมแล้ว มันหัดกินข้าว แม่ของมัน
สอนให้มันจับหนูด้วย

ลำลี ชอบปีนป่าย เหมือนลูกแมวทั้งหลาย พอ
ปีนขึ้นไป หน่อหนึ่ง ก็กระโดดลงมา มันชอบปีนขึ้นไป
เล่นบนเปลที่ระเบียงเรือน เหนือเปลมีปลาตะเพียน
พวงหนึ่ง ลานด้วยใบลาน แขนงไว้ให้เด็กดูเล่น
บางทีมันปีนขึ้นไป บนชอบเปล แล้วเอาตีนเขี่ย
ปลาตะเพียน แล้วมัน แกว่งไปแกว่งมา พอหยุด
มันก็เอาตีนตบ ให้ปลาตะเพียนแกว่งอีก มันเล่น
สนุก ตลอดวัน

แม่ของมัน เคยมองดูมันเล่น แล้วก็เอียงหัว
คล้ายกับจะพูดว่า “ระวังนะ ลำลี ถ้าเมื่อเมื่อไร
จะต้องพลัดตกลงมาเมื่อนั้น” ลำลีกระดิกหาง แล้ว
ก็เอาตีน เขี่ยปลาตะเพียน ให้แกว่งไปแกว่งมา
ไม่รู้จักเบื่อ

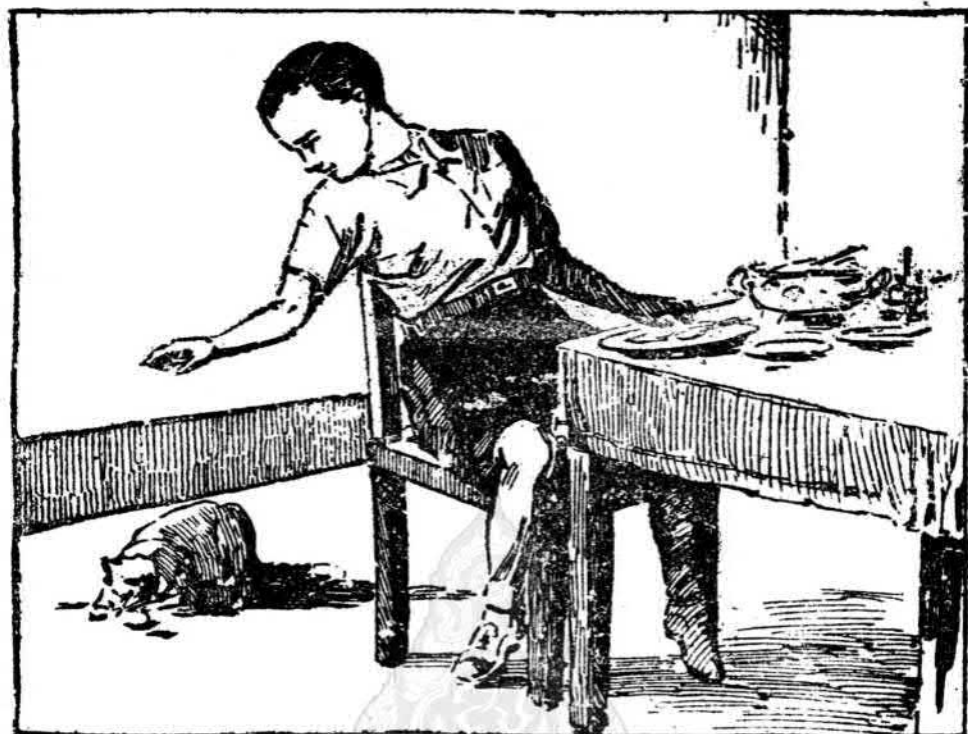
วันหนึ่ง ขณะที่มัน กำลังนั่งเล่นปลาตะเพียน ง่วน
อยู่บนชอบเปล ลมพัดบานหน้าต่างปิด เสียงดังปัง
จนฝาเรือนกระเทือน ลำลีตกใจ พลัดตกลงบนพื้น
ถึงแม้ว่าจะไม่สูงนัก มันก็เจ็บ หลังของมัน กระแทก
กระดานดังต๊อบ มันทำหน้าม่อหอย แต่ไม่ร้องเลย เพราะ
รู้ว่า มันทำตัวเองแท้ๆ แม่ของมันเคยเตือนหลาย
ครั้งแล้ว ว่าไม่ให้ปีนขึ้นไปเล่นบนที่สูง มันนั่งนิ่งๆ
อยู่ครู่หนึ่ง จึงคลานไปหาแม่ของมัน ซึ่งนอนอยู่

หน้าประตูครัว เอาหัวซุกที่อกแม่ แล้วนอนหลับไป
พอตื่นขึ้นมา มันก็รู้สึกสบาย เหมือนอย่างเดิม

เมื่อถึงเวลากิน แม่ครัวเอาข้าวคลุกกับปลาอย่าง
ใส่จานมาวางไว้ ให้มัน กินเสมอ

เขาวางจานข้างๆ ตู้กับข้าว บนกระดานหนึ่งสี่
พิมพ์อีกทีหนึ่ง เพราะล่ำลี้มักทำข้าวหก เกลื่อนกลาด
เสมอ พอล่ำลี้ได้ยินเสียงเคาะจาน มันก็วิ่งไปโดย
เร็ว ถ้ามันได้ยินเสียงชกสำหรับ แต่ไม่ได้ยินเสียง
เคาะจาน มันไม่วิ่งไปเลย เพราะมันรู้ว่า แม่ครัว
ยังไม่ให้ข้าวมันกิน มันเป็นลูกแมว ที่ฉลาดมาก

วันหนึ่ง เวลากลางวัน หนูจ๋านงนั่งกินข้าวต้ม
กับ กุ้งเค็ม อยู่คนเดียว จึงเรียกล่ำลี้ มาหมอบอยู่
ข้างๆ เขาโยน กุ้งเค็มตัวหนึ่งให้มัน ล่ำลี้ไม่เคยเห็น
กุ้งเลย ที่แรกมันตกใจ ถอยหลังหนี ไปยืนดูอยู่
ห่างๆ สักประเดี๋ยว มันก็ค่อยๆ เข้ามาใกล้ เอา
ตีนลองเขี่ยดูที่หมวดกุ้ง กุ้งก็ไม่กระตุก กระดิก มัน
จึงลองเขี่ย อีกครั้งหนึ่ง คราวนี้มันเขี่ย ถูกตัวกุ้ง
ในขณะเดียวกัน มันได้กลิ่นกุ้งเข้าแล้ว มันจึงเอา
จมูก ไปดมๆ และคิดในใจว่า “แหม! กลิ่นหอมน่า
กินแท้ๆ” มันจึงเข้าไป ลองเคี้ยวดู เผื่อว่า ถ้า
ไม่อร่อย ก็จะไม่คายเสีย แต่พอรู้รสเข้า มันก็กลืน
เลย แล้วแหงนหน้าขึ้น มองหนูจ๋านง และร้อง “เหมียว!

เหมียว!” เป็นเชิง ขอกุ้งอีก หนูจ๋านง โยน มา อีกตัว
หนึ่ง แล้วก็อีกตัวหนึ่ง

มันกินกุ้งเข้าไป ลักลิบตัว จนหนูจ๋านง ไม่มี
กุ้งเหลือ เมื่อไม่มีกุ้งอีกแล้ว มันก็วิ่งเหาะๆ ไปที่
นอกชาน นอนเลียดิน บ้ายหวดอย่างสบายใจ ต่อ
มาอีกสักครู่หนึ่ง มันรู้สึก ว่า หายใจไม่ใคร่ออก
และหมดแรง มันลองลุกขึ้นเล่น แต่เล่นไม่ไหว
จึง เดินไป หาแม่ เล่าอาการไม่สบาย ให้แม่ฟัง

แม่มันถามว่า “กินอะไรเข้าไป?” ลำลีตอบว่า
“ไม่รู้จะ ตัวอะไร ไม่รู้ งอๆ ลิ้มพุดอ่อน มีหวดด้วย

รสเค็มๆ” แม่รู้ว่า เป็น กุ้ง เค็ม จึงถามต่อไปว่า “กินเข้าไปกี่ตัว?” ลำลีพูดไม่เต็มปากว่า “สิบตัว เห็นจะได้ จ๊ะ” แม่ของ มันได้ฟัง ก็ตกใจ แล้วสอนว่า “เจ้ากิน มากเกินไป สิ่งใด ที่ไม่เคยกิน ต้อง ระวัง กินแต่พอ รู้รส” แล้วมันพา ลำลี ไปที่ริม สนาม หญ้า บอกให้ ลำลี กิน ใบหญ้า ยอน หู และหญ้า ไทร เป็น ยา แก้อท้องเสีย ลำลี ไม่ชอบ กิน ยา เลย มัน ค่อยๆ เล็ม ใบหญ้า กิน เพียง สี่ ห้า ยอด เพราะ มี รส ชม นึก แล้วแม่ มัน ไล่ให้ ไปนอน หลับ เสีย สัก พัก หนึ่ง และ สั่งว่า เย็นวัน นั้น ทั้งวัน จะ กิน อะไร อีก ไม่ ได้

ลำลี เดิน กลับ มา บ้าน ขึ้น เรือน ตรง ไป ยัง ที่นอน ต่อ มา สัก ครู่ หนึ่ง รู้สึก คลื่นไส้ ลำลี รอก กุ้ง เค็ม ออก มา หหมด มัน หาย แน่น ท้อง ทันทึ แล้วนอน ต่อ ไป อีก รุ่งขึ้น เข้า ลำลี ก็ รู้สึก สบาย ดี

ต่อ มา สัก สอง สาม วัน หนู จานง กิน อาหาร อยู่ คน เดียว เมื่อ ลำลี ได้ ยิน เสียง เคาะ จาน ก็ รีบ วิ่ง ไป หา โดย เร็ว มัน ตรง ไป ที่ จาน ข้าว ของ มัน พอ เห็น หนู จานง เอา กุ้ง เค็ม โยน มา ให้ มัน ก็ เข้า ไป ตมๆ แล้ว แหงน ดู ร้อง “เหมียว! เหมียว!” ด้วย เสียง เบาๆ คล้าย กับ จะ พูดว่า “ไม่ เอา ละ ฉัน ไม่ กิน กุ้ง เค็ม อีก แล้ว คราว ก่อน ฉัน กิน เข้า ไป แล้ว ไม่ สบาย” ลำลี

กินแต่ข้าว ที่คลุกไว้ พออิ่มแล้ว ก็เดินไปหาแม่
มันรู้สึกดีใจ ในการที่ เชื้อ พัง คำแม่

พอโตขึ้น ลำลี้ก็เล่นอะไร ได้หลาย อย่าง
มันชอบเล่น กระดาษ มาก หนูจ๋านง ขี่กระดาษ ให้
เป็น ก้อนกลมๆ แล้วปาไป มันก็วิ่งไล่ตาม ตะครุบ
และ คาบ เขา กลับมา เมื่อ คาบ เขา มา แล้ว วางลง คอย
ให้ หนูจ๋านง หยิบ ขึ้น ปา ไป ใหม่ อีก มัน หมอบ และ
กระดิก หาง ไป มา ตา จ้อง อยู่ ที่ กระดาษ นั้น ถ้า มี ใคร
หยิบ กระดาษ ขึ้น มา อีก มัน จะ รู้สึก ตื่น ตื่น และ พอ
เขา ปา กระดาษ ไป มัน จะ วิ่ง ตาม ทัน ที่ กระดาษ จะ
ตก ที่ ได้ ไต่ หรือ มุม ห้อย มัน ก็ เข้า ไป หา จน พบ แล้ว
เอา ตีน ค่อยๆ เขี่ย ออก มา เอา ปาก คาบ แล้ว วิ่ง กลับ
ถ้า เขา แกล้ง เฉย เสีย ไม่ ปา กระดาษ ไป อีก ลำลี้ ก็ จะ
โกรธ และ วิ่ง ไป หา เอา ตีน ตะกุย เถ้ แล้ว ร้อง เบาๆ
คล้าย กับ จะ พูด ว่า “เล่น กัน อีก ชี จัน คอย อยู่ แล้ว
เร็ว เข้า เถอะ” ลำลี้ เป็น ลูก แมว ที่ น่ารัก ใคร เห็น
มัน ก็ อด เล่น กับ มัน ไม่ได้

คำถาม

๑. ต้นเรื่องกล่าวถึงอะไร? รูป ร่าง ของมัน เป็น
อย่างไร?
๒. ลำลีชอบเล่นอะไร? ที่ไหน?
๓. ทำไม ลำลี จึง ตก จาก ขอบ เบล?
๔. ทำไม ลำลี จึง ไม่ สบาย?
๕. แม่ของลำลี สอน มัน ว่า อย่างไร?
๖. เมื่อ หนู จานง เอา กุ้ง ให้ลำลิกินอีก ทำไม
มัน จึง ไม่กิน?
๗. ตอนท้ายเรื่อง กล่าวถึงลำลีเมื่อโตขึ้น ว่า
อะไร?

ท่านผู้เฒ่า	เล่าไว้	ว่า ใน สวน
สมบัติ ล้วน	มีมาก	หาก ขวน ขวาย
ลอง ชุค คัน	ดู คง ได้	โดย ง่าย ดาย
ไม่ มากมาย	ส่วนน้อยน้อย	ค่อย ชุค ไป
ลอง ชุค ดู	จริง จริง	ไม่ ทิ้ง ขว้าง
จะ พบ อย่างไร	ท่าน ว่า	ก็หาไม่
อันสมบัติ	ท่าน เฉลย	เปรียบ เปรยไว้
คือ ต้น ไม้	ที่ ผลิ ช่อ	เพราะ พรวน ดิน

บทที่ ๓

เรื่อง ลูก วัว สามตัว

ตา เจียม ชาวนา มี ลูกวัว อยู่ สามตัว ตัวแรก ชื่อ เผือก เพราะสี ของมัน เหมือนสี หม้อใหม่ ตัวที่สอง ชื่อ ทองแดง เพราะสี ของมัน เหมือนสี น้ำตาลปึก แต่เจ้าของ มักเรียกมันสั้น ๆ ว่าแดง ตัวที่สามชื่อ แด้ม เพราะมันมีสีต่าง เป็น แด้ม ๆ ตาเจียมทำคอกให้มันอยู่ ที่ข้างโรงนา และให้ เด็กชายจวน ลูกชายคนเล็ก อายุเก้าขวบ เป็นผู้เลี้ยงดู ทุกเช้าทุกเย็น จวนเอาข้าวเปลือกใส่ราง วางไว้ให้ ตัวละราง แต่วัวทั้งสาม กำลังคะนอง ไม่ชอบกิน ข้าวเปลือก ในรางของตัว ชอบไปแย่งกิน ในรางของอีกตัวหนึ่ง เป็นดังนี้เนื่องๆ จนบางครั้ง เด็กชายจวนต้องเอาไม้ตี ไล่ให้ไปกิน ที่รางของมันเอง

เวลากิน ข้าวเปลือก เจ้าเผือก เอาเปรียบเพื่อนที่สุด พอเด็กชายจวน เอาข้าวเปลือก มาใส่รางของมัน มันจะไม่แตะต้อง ข้าวในรางของมันก่อน มันจะไปแย่งกินที่รางของแดง หรือของแด้มเสมอๆ เวลาที่วัวสองตัวนั้น ไม่ระวัง แต่ถ้าตัวหนึ่งตัวใด ไปแย่งกิน ข้าวในราง ของมันบ้าง มันจะรีบหันไปที่รางของมันทันที เบียดตัวที่มาแย่ง ออกไปให้พ้น แล้วรีบกิน ข้าวเปลือก ของมัน จนหมดราง

เมื่อวัวทั้งสาม กินข้าวเปลือกแล้ว จวนก็ต้อน
ออกไป ที่ทุ่งนา ใกล้ๆ คอกนั้น มันเล่นกัน วันยังค่ำ
วิ่งไล่กัน รอบๆ ทุ่ง มันชอบทุ่งหญ้า ที่เขียวสด มัน
เล่นจนเพลิน ไม่อยากเข้าคอก ครั้นพลบค่ำลง จวน
ต้องไปต้อนมันเข้าคอก มันอิดเอื้อน ไม่ยอมกลับ
ง่ายๆ เป็นดังนี้ทุกๆ วัน

แต่้มชอบเล่น เกเร ที่สุด เมื่อเห็นเด็กชาย จวน
ถือไม้อันใหญ่ เดินมา จะเปิดประตูคอก มันก็รู้ว่า
ถึงเวลา ที่เขาจะต้อนมันเข้าคอกแล้ว แต่มันยัง
ไม่ยอมไปนอน จึงวิ่งตรงไป หาเผือกและแดง
ทาง ปลายนา ไน้น มันพูดขึ้นว่า “โน้น เห็นไหม

เจ้าเด็กนั้น จะมาต้อนเรา ไปเข้าคอกแล้ว เวลานี้
ฉันยังไม่อยากไปเลย”

เผือก และแดงตอบว่า “จริงซี เรายังไม่อยากเข้า
คอกเลย” แล้วทั้งสามตัว ก็ออกวิ่งหนี ไปรอบ ๆ ทุ่ง
เด็กชายจวนโกรธมาก เขาร้องเรียกมัน และแกว่ง
ไม้ไล่ตี แต่ไม่มีประโยชน์เลย บางที มันแกลังย็น
เบ็งเลี้ย พอเด็กชายจวน เข้ามาใกล้ เงื้อไม้จะตี
มัน ก็วิ่งไปอีก แต่ในที่สุด มันก็ต้องยอมแพ้
เมื่อมันวิ่งไป จนเหนื่อยแล้ว ก็ยอมเข้าคอกโดยดี
มันรู้ว่า มีรางวัลเปลือกสามรางวัล ตั้งรอไว้ให้กิน
เสมอ และมันรู้ว่า ถ้าวิ่งมาก ๆ เช่นนั้น ทำให้กิน
ข้าวเปลือก ได้มาก

อยู่มาวันหนึ่ง ถึงเวลาดต้อนวัวเข้าคอก แแดงหาย
ไป อันที่จริง แแดงเป็นลูกวัว ที่ดีมาก มันไม่
ซุกซน เหมือนเผือกหรือเต๋ม ถึงเวลาดต้อนเข้าคอก
มันหยุดวิ่ง ก่อนตัวอื่น ถ้าล่าพั้งแต่มัน ตัวเดียว
แล้ว มันจะเดินเข้าคอก โดยดี ที่มันหายไปนี้
ทำให้จวน ตกใจมาก

ที่ชายทุ่ง มีหนองน้ำใหญ่ อยู่แห่งหนึ่ง เด็ก
ชายจวนจึง ไปหาดู เพราะคิดว่า แแดงอาจอยู่ที่นั่น
ก็ได้ หรืออาจจะติดหล่ม อยู่ในเลน ข้าง ๆ ขอบ
หนองก็ได้ แต่ไม่มีร่องรอยเลย เขาเหี่ยวคั่น หัว

ทุกแห่ง ที่หลังบ้าน ที่ยั้งข้าว และตามท้องนา แต่
ไม่พบ เขาคิดว่า คงมีใครชะโมยแดง ไปเสียแล้ว
ฉะนั้น ตาเจียมจึง ออกติดตาม ไปทางหนึ่ง ส่วน
ลูกชายของแก แยกไปอีกทางหนึ่ง สองคนพ่อลูก
ติดตามแดง จนเหนื่อยอ่อน ก็ไม่ได้ร่องรอย

ทุก ๆ คน ในบ้านตาเจียม คิดว่าแดงคงถูก
ชะโมยลักไป ต่างพากันเสียดายมาก เพราะแดงเป็น
ลูกวัว ที่น่ารักจริงๆ เผือกและแต้ม ไม่คิดถึงเพื่อน
ของมันเลย มันคงวิ่งเล่น ตามธรรมดา ครั้นกลับ
เข้าคอก มันกินข้าวเปลือกแล้ว ก็ไปนอน เด็กชาย
จวนอยากให้ ลูกวัวทั้งสองพูดได้ เขาจะได้ถาม
มันว่า “แดงหายไปไหน?”

ครั้นเวลาโพล้เพล้ เด็กชายจวนออกไป ที่หลัง
โรงนา เพื่อตรวจดู เบ็ด ในเล้า ว่าครบจำนวน

หรือไม่ เมื่อเดินผ่าน กองฟาง เขาเห็น กองฟาง ไหว
ไปมา เขาแปลกใจ จึงหยุดยืนดูอยู่ ลึก ครัวหนึ่ง
ก็เห็น จมูก วัว ยื่น ออกมา จาก กองฟาง นั้น แล้วก็
เห็น หัว เห็น ขา เด็ก ชาย จวน ร้อง ตะโกน ด้วย ความ
ดีใจ “นั่นแน่ๆ แดง นั่นเอง” แดง ลูก ขึ้น ยืน ร้อง
“มอ-มอ-” คล้าย จะ บ่น ว่า “มา ไล่ ฉัน อีก ละ ชี”
แล้ว สะบัด ฟาง ออก จาก ตัว ตา เจียม ดีใจ มาก รีบ
ตาม มา ดู เมื่อ เห็น มั่น กลับ มา เขา ไม่ได้ ทำ ไท่
มัน เลข เอา ข้าว เปลือก ให้ มัน กิน แล้วก็ จูง ไป เข้า
คอก เปลือก และ แด้ม เห็น เพื่อน กลับ มา ต่าง ก็ เอา
ข้าว เข้า ไป ลี แสดง ความ ดีใจ

คำถาม

๑. ใคร มี ลูก วัว สาม ตัว? ชื่อ อะไรบ้าง? เหตุใด
จึง ชื่อ เช่น นั้น?
๒. ตัว ที่ หาย ไป ชื่อ อะไร?
๓. ลูก วัว ทั้ง สาม ชอบ ทำ อย่างไร เวลา กิน
ข้าว เปลือก?
๔. เมื่อ เด็ก ชาย จวน ไป ด้อน ลูก วัว เข้า คอก ลูก
วัว มัก ทำ อย่างไร?
๕. แดง หาย ไป ไหน? ตาม กัน อย่างไร? ใคร ตาม พบ?

๔
บทที่ ๔
นกพิลาป

ย่างเข้าฤดูหนาว ต้นไม้บางชนิดเริ่มผลิดอก ออก
ช่อ ประดู่มีดอกสีเหลือง เป็นพวงๆ ระย้าย้อย ลำดวน
สีขาว กำลัง ออกอยู่ เต็มกิ่งก้าน พิกุล กำลัง ออกดอกส่ง
กลิ่นหอมเย็นๆ ดอกร่วงลงได้ต้น บนกอหญ้า ดูขาว
งามตา สารภีมีดอกดก เต็มต้น แมลงภู่ แมลงผึ้ง กำลัง
บินตอมเกสรอยู่ เสียงหวีหู้ หู้หวี ธรรมชาติในยามนี้ น่า

ชื่นใจจริง ๆ เมื่อนกพิลาปเห็นเช่นนี้ จึงนึกในใจว่า ถึงคราวที่ควรทำรังแล้ว แต่มันรู้สึกเสียใจ ไม่รู้ว่า จะทำรังได้อย่างไร มันจึงบินไปหาต้นพิกุล แล้วร้องว่า “กรุณาบอกฉันสักหน่อยเถิด พิกุลเอ๋ย ว่าจะทำรังได้อย่างไร?”

ต้นพิกุลส่ายกิ่ง จนดอกร่วงลงดิน แล้วตอบว่า “ฉันบอกไม่ถูกหรอกจ้ะ เพราะฉันไม่เคยทำรัง”

นกพิลาปจึงบินไป ที่ต้นมะขาม แล้วร้องว่า “โปรดบอกฉันสักหน่อยเถิด มะขามเอ๋ย ว่าจะทำรังได้อย่างไร?”

ต้นมะขามตอบว่า “มาถามฉันเร็วเกินไป ใบของ ฉัน ยังไม่ผลิเลย”

นกพิลาป จึงบินไปเกาะ ที่ต้นสารภี แล้วร้องว่า “ช่วยบอกฉันสักหน่อยเถิด สารภีเอ๋ย ว่าจะทำรังได้อย่างไร?”

“รอ ไป อีก สัก หน่อย ชี จ๊ะ” ต้นสารภีตอบ “ฉัน จะบอกให้ เมื่อ ดอก สีส เหลือง ของฉัน บานเต็มต้น”

นกพิลาปจึงบินต่อไป ยังต้นไทร แล้วพูดว่า “โปรดบอกฉัน สักหน่อยเถิด ไทรเอ๋ย ว่าจะทำรังได้อย่างไร?”

“ไม่จำเป็นเลย” ต้นไทรตอบ “ดูแต่ฉันซิ ฉัน ไม่ต้องทำรัง ฉัน อยู่กลางแดด กลางฝนก็ได้”

นกพิลาป อ่อนใจ มั่นบินไปเกาะ ที่ต้นไม้ แล้วพูดกับต้นไม้ว่า “สอนฉันสักหน่อยเถิด ไม้เอ๋ย ว่าจะทำรัง ได้อย่างไร?”

“เธอต้องทำเอง ซิจะ จึงจะเป็นรังขึ้นมา” ต้นไม้ตอบ “เธอต้องไปเที่ยวหา กิ่งไม้ ใบหญ้า ลำสาลี หรืออะไรที่นุ่มๆ ก็ได้ แล้วคาบเอามาให้ฉัน ฉันจะช่วยเธอ ทำรังที่นี่ กิ่งล่างๆ ของฉัน จะช่วยยึดรังของเธอ ไว้ให้มั่นคง เมื่อพายุมีมา ก็จะไม่มียันตราย ฉันจะซ่อนไข่ของเธอ ไม่ให้สัตว์อื่นมาเอาไป ฉันจะช่วย ไกว ลูกเล็ก ๆ ของเธอ ให้หลับสบาย”

นกพิลาป กล่าวขอบใจต้นไม้ แล้วตั้งต้นทำรังทันที ครั้งแรก มั่นบินไปที่ต้นไม้พิกุล แล้วพูดว่า “ขอกิ่งเล็ก ๆ ของเธอ สักหน่อย ได้ไหมจ๊ะ? ฉันจะเอาไปทำรัง”

“เอาไปเถิด” ต้นพิกุลตอบ

ครั้งที่สอง มั่นบินไปที่ต้นมะขาม “ขอกิ่งเหินๆ ของเธอ สักหน่อยนะจ๊ะ” มันขอ “ฉันจะเอาไปทำรังของฉัน ให้แข็งแรง”

“เชิญ ซิจะ แม่นกพิลาป ฉันไม่รังเกียจดอกจ๊ะ”

ต้นมะขาม ตอบ

ครั้งที่สาม มันบินไปที่ต้นสารภี แล้วร้องว่า “ขอ
เกสร ดอกสารภีบานๆ สักหน่อยนะ พี่สารภี ฉันจะเอา
ไปรองรัง ให้อ่อนนุ่ม”

“เลือกเอาตามชอบใจเถิด” ต้นสารภีตอบ

ครั้งสุดท้าย มันบินไปที่ต้นไทร แล้วร้องว่า “ขอ
รากที่ห้อยอยู่นี้หน่อย นะจ๊ะ ฉันจะเอาไปกรุ รัง ของ
ฉัน”

“ได้ซิจ๊ะ เอาไป มากๆ ก็ได้” ต้นไทรตอบ

นกพิลาป ลงมือ ทำรัง ที่ต้นไผ่ เลือกกิ่งที่ห้อยอยู่
ข้างล่าง ทำเป็นรัง อย่าง หยาบๆ แต่มันลืมเอารากไทร
และเกสร ดอกสารภี มากกรุไว้ข้างใน รังนั้นจึงมีพื้น
เป็นกิ่งไม้ขัดๆ กัน ต้นไผ่จึง ช่วยแผ่กิ่งใหญ่ รองรับ
ไว้ข้างใต้ เพื่อไม่ให้รัง ตกดิน แล้วก็แตกใบ ขึ้นมา
บังรอบๆ รัง เพื่อกันลมให้ด้วย

นกพิลาป ออกไข่สองฟอง เมื่อฟักออกเป็นตัว
แล้ว แม่นก ก็มีงานมากขึ้น วันยังค่ำ มันไปหาอาหาร
มาป้อนลูก ครั้นค่ำลง มันก็กกลูกของมัน กิ่งไผ่ถูกลม
พัด ก็แกว่งไกว ส่วนนกพิลาป ก็กกลูก และกล่อม
ให้ลูกหลับ

เมื่อลูกนกทั้งสองโตขึ้น แม่นกก็สอนให้บิน ที่
แรก ให้บิน ไกลๆ ก่อน ต่อไปจึงให้บิน ไกลออกไป ใน
ไม่ช้า มันก็บินได้ดี เหมือนแม่ของมัน

วันหนึ่ง แม่นก บอกลูกทั้งสองว่า “เวลานี้เจ้าโตแล้ว เจ้าจะต้องไปหากินเอง แม่จะไม่เลี้ยงเจ้าอีกต่อไปละ”

“จงไปเล่น ที่ต้นพิกุล เกิด ลูกรัก ของแม่” มันสอนลูกนกตัวเมีย “เพราะต้นพิกุล มีความกรุณามาก แต่จงไปทำรัง ที่ต้นมะขาม นะจ๊ะ เพราะมันจะทำให้ลูก มีความกล้าหาญ”

“ทูลหัว ของแม่ จงไปเล่น ที่ต้นสารภีเกิด” มันสอนลูกนกตัวผู้ “เพราะต้นสารภี จะให้ความชื่นบานแก่เจ้า แต่จงหาเพื่อน ที่ต้นไทร นะจ๊ะ เพราะต้นไทรเป็นเพื่อน ที่ดีที่สุด ของเรา”

ครั้นแล้ว แม่นก ก็บินกลับไปรัง ที่ต้นไม้ดังเดิม
 “ต้นไม้ที่รักยิ่ง ของฉัน” มันร้องบอก “เธอสอนให้
 ฉัน รู้จักทำรัง เธอช่วยคุ้มครอง ไข่ของฉัน ให้พ้นภัย
 เธอให้ความสุข แก่ลูกเล็กๆ ของฉัน เธอใจดีแท้ๆ
 ชอบใจเธอมาก ฉันจะไม่ลืมบุญคุณ ของเธอเลย”

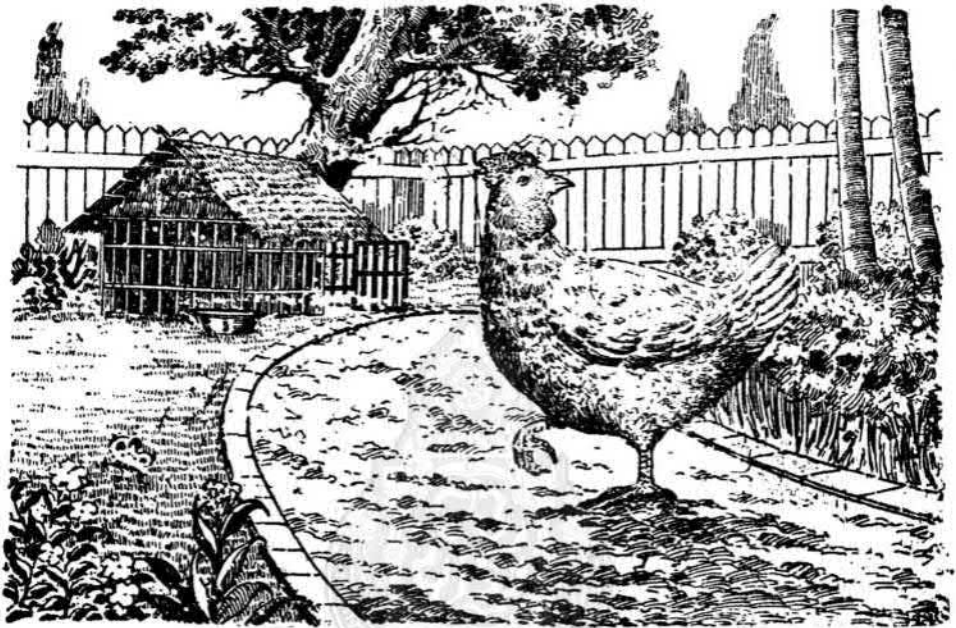
คำถาม

๑. ตอนต้น กล่าวถึง นกพิลาป ว่าอย่างไร?
๒. ตอนกลางเรื่อง เล่าว่า นกพิลาป ไปขอความช่วยเหลือ ในการทำรัง จากต้นไม้อะไรบ้าง?

๓. ต้นอะไร ที่รับ จะ ช่วย นก พิลิป ?
๔. จง เล่า ถึง วิธี ที่ นก พิลิป ทำ รัง
๕. นางนก พิลิป มี ลูก กี่ ตัว ? ตัว ผู้ กี่ ตัว ? ตัวเมีย กี่ ตัว ?
๖. เมื่อ ลูก ของ มัน โต ขึ้น มัน สอน ลูก ว่า อย่างไร ?
๗. นางนก พิลิป พุด กับ ต้น ไม้ ว่า อย่างไร ?

๘
บทที่ ๕
แม่ไก่ดื้อ

แม่ไก่ลาย ตัวหนึ่ง ชื่อนันทา มีขนสีขาว กับดำ
สลับกัน มันชอบอยู่ ที่สนามหญ้าหน้าบ้าน บ้านนั้น
มีรั้วไม้ ล้อมรอบ และประตูรั้ว ปิดอยู่เสมอ นันทาจะ
ออกไปที่ถนน ก็ไม่ได้ มีต้นมะม่วงและ มะลิ อยู่ริมสนาม
กรงของ นันทา อยู่ใต้ต้นมะม่วงนั้น กรงนี้ทำด้วย
ไม้ทาสีแดง ข้างประตูกรง มีอ่างใส่น้ำ ตั้งไว้ให้มัน

กิน เจ้าของไก่ตัวนี้คือ เด็กหญิงสองคนพี่น้อง คนพี่ชื่อดารา คนน้องชื่อรุจิ

“ไก่ของเรา อยู่ไหนเล่าคะ?” รุจิถามพี่สาว

“พี่เห็นมัน ไปมองๆ ที่ประตู” ดาราตอบ “ดูท่าทาง มันพยายาม จะหลุดได้ประตู ออกไป ข้างนอก เป็นแน่ทีเดียว”

“ถ้า นันทา ออกไปที่ถนน” รุจิร้องขึ้น “มันคงถูกรถทับตาย เท่านั้นเอง”

เด็กหญิงทั้งสอง รีบวิ่งไปที่ประตู แล้วจับนันทา มาที่สนาม

“ออก! ออก! ออก!” นันทาร้อง พลง จ้องไปทางประตู “ฉัน อยาก ออก ไป ที่ถนน”

“โอ้! นันทา ทำไมดื้อ อย่างนี้ เจ้าอยาก จะ ออก ไปตายหรือ?” ดารา ว่าแล้ว ก็จับตัวไว้

“ออก! ออก! ออก!” นันทาร้องอีก “ปล่อยให้ฉัน ออกไปเถิด” แล้วก็พยายามดิ้น จะให้หลุดจากมือดารา

“ต้องเอาไป ชังกรง ไว่สัก ครู่ก่อน” รุจีพูด “เมื่อ หาย ดื้อ แล้ว จึงจะ ปล่อย ออก มา”

สองคนพี่น้อง จับนันทา ไปใส่กรง แล้วปิดประตู กรงเสีย นันทาโผล่หัว ออกมานอกซีกกรง ร้องเสียงดัง ว่า “ออก! ออก! เธอ ออก ไป ที่ถนนได้ ฉัน ก็อยาก ออก ไป เหมือนกัน ออก! ออก!”

นันทาเซื่อง มาก เพราะมัน เล่น กับ เด็ก ทั้งสอง ทุก วัน รุจี และ ดารา รักมัน มาก นันทาจึง เหมือนเด็กที่ ผู้ใหญ่รัก และตามใจ มันอยากทำอะไรๆ ตามชอบใจ เสมอ เมื่อเด็กทั้งสอง เอาข้าวเปลือก หรือผัก มาให้กิน มันแสดง ดีอกดีใจ และคิดว่า เด็กทั้งสองนี้ เอา อาหาร อร่อย มาให้กิน บางคราว นันทาเอาดินคู้ๆ จน ข้าวเปลือก หก ออกจาก ราง หมด แล้ว ไม่ได้กินเลย จน เมล็ดเดียว

“มานี้เกิดน้อง” ดารา พูดกับ รุจี “เราไปดูทีหรือว่า
 นันทา จะ มุด ใต้ ประตู ออกไป ข้าง นอก ได้ไหม”

สองพี่น้อง เดินไปที่ประตู เห็น ช่องกว้าง อยู่ข้างใต้
 พอที่ไก่ จะ ลอด ออกไป ได้

“ฉันคิดว่า เราควรเอากุ้งไม้ มากันไว้ ที่ใต้ประตู”
 รุจี พูดกับ พี่ “นันทาจะได้ออกไปไม่ได้” ดารา และ รุจี
 จึง ไป หา กุ้ง ไม้ มา สะ ไว้ ที่ช่อง ใต้ ประตู จน เห็น ว่า
 ไก่ จะ มุด ออกไป ไม่ได้ แล้ว จึง ปล่อย นันทา ออก จาก
 กรง มัน รีบ วิ่ง ไป ที่นั่น โดย เร็ว คราวนี้ มัน ไม่ กล้า
 มุด ออกไป เพราะ มี กุ้ง ไม้ ขวาง อยู่

“ฮือก! ฮือก!” นันทาร้อง “เอากุ้งไม้ ออก เสีย ที เกิด”
 รุจี และ ดารา ชอบใจ เมื่อ เห็น ไก่ ของ เขา ออก ไป
 ข้าง นอก ไม่ได้

“นันทาเอ๋ย อย่า ดื้อ นัก เลย ฉัน จะ เอา ข้าว เป่ ลือก
 มา ให้ กิน” รุจี พูด “อย่า มุด ออก ไป นะ”

ดารา ไล่ ไก่ ไม่ ให้ ไป ที่ ประตู แล้ว พูด ว่า “ถ้า เจ้า
 ออกไป ที่ ถนน ไม่ ช้า เจ้า จะ ต่ อ ง ตาย”

นันทา เอียง คอ ไป ข้าง หนึ่ง แล้ว มอง ดู เด็ก ทั้ง สอง
 “กุก! กุก!” นันทาร้อง ด้วย ความ โกรธ “ไม่ ตาย
 ฉัน ไม่ เชื่ อ”

เด็ก ทั้ง สอง วิ่ง ไป เอา ข้าว เป่ ลือก มา ให้ นันทา ขณะ
 นั้น มี บุรุษ ไป รชนิยั เปิด ประตู เข้า มา เพื่อ ส่ง จดหมาย

เขาเห็นกิ่งไม้ ที่ใต้ประตู จึง หยิบโยนไป ข้างรั้ว แล้ว
 ปิดประตู ไว้อย่างเดิม เมื่อเห็น คน หยิบ กิ่งไม้ ทั้ง
 นันทา ดีใจ มาก

“คราวนี้ เราออกไป นอกถนนได้ละ” นันทา นึก
 ในใจ มัน ไม่กล้าส่งเสียงดัง เพราะ กลัวว่า เด็ก ทั้งสอง
 จะ มา จับ มัน ไว้อีก

มัน วิ่ง ไปที่ ประตู โดยเร็ว ค่อย ๆ มุดออกไป ทาง
 ใต้ประตู ไม่ช้าก็ออกมา ถึง ถนนได้ มัน สะบัดขน และ
 กระพือปีก ด้วยความ เบิกบาน แล้วเดินไปมา บนถนนนั้น

“ในที่สุด ฉัน ก็ออกมา ที่ถนนได้” นันทา ร้อง
 “เด็ก ทั้งสอง คนนั้น ดูถูก ฉัน นึก ว่า ถ้าฉัน ออกมา ที่
 ถนน ไม่ช้าฉัน จะต้องตาย ดูซิฉัน วิ่ง ได้ และยัง ไม่
 ตาย” มัน ร้อง และ กระพือปีก แล้ววิ่งไปยืน ที่ กลางถนน

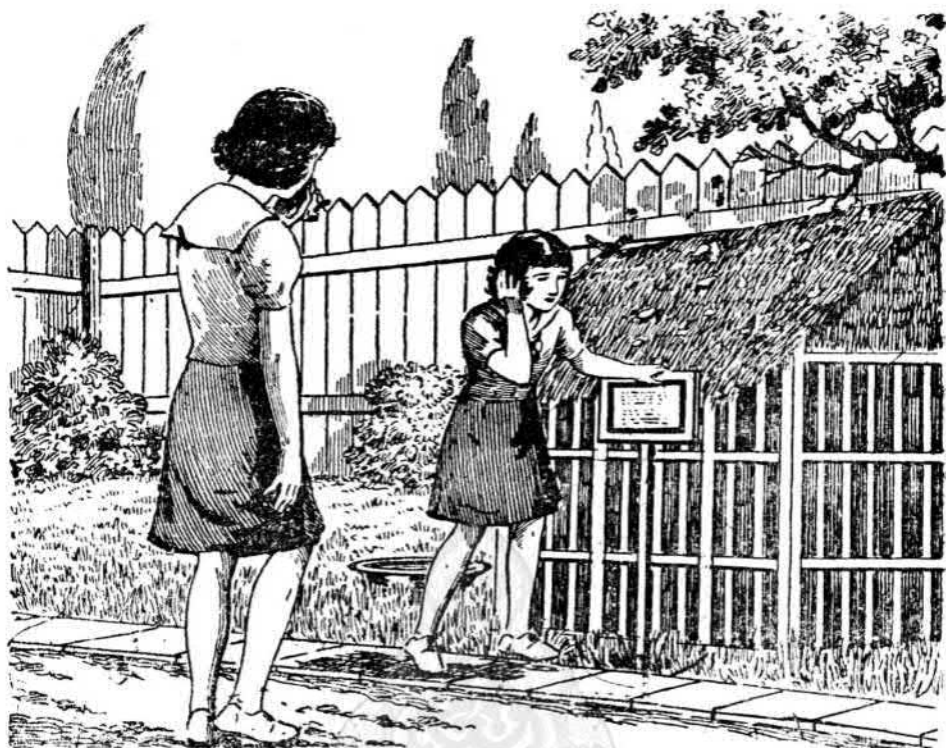
รุจี และ ดารา กลับ มา ถือ จาน ข้าว โกงหน่อ ถั่วเขียว
 และ ผัก กาด มา ให้นันทา กิน ทั้งสอง คน ไม่เห็น นันทา
 ที่สนาม ก็ไม่มี ในกรง ก็ไม่มี มองไปทางไหน ๆ ก็ไม่
 พบ นันทา เขาเห็น กิ่งไม้ กระเด็น ไปอยู่ริมรั้ว เด็ก ทั้ง
 สอง มองไปที่ถนน ก็พอดีเห็น รถยนต์ คันหนึ่ง แล่น
 มาโดยเร็ว และ ทับนันทา จนตัวแบน จึงรีบวิ่งไปที่
 ประตู มองดู ด้วย ความ สงสาร จนถึง น้ำตาตก เขา
 เสียตาย มัน มาก และพากันไปหาพ่อ บอกว่า ใ้ถูก

รถ หับ ดาษ เสีย แล้ว พ่อ ของ เขา ปลอบ เด็ก ทั้ง สอง
และ เขียน คำไว้ อาลัย บน กระ ดาษ ขอบดำ ว่า ดังนี้

เพื่อ เป็น ที่ ระลึก ถึง นันทา
แม่ไก่ ที่ รัก ยิ่ง ของ เรา

แสน เสีย ดาษ นันทา ที่ น่า รัก
ชะล่านัก เลี้ยง ออก นอก ถนน
มัว แต่ เพลิน ปลาบปลื้ม จน ลืม ตน
ถูกรถยนต์ เล่น หับ ดับ ชีว

นิจจา เอ๊ย เคย เห็น ทุก เย็น เข้า
กลับ เหลือ แต่ กรง เปลา ไม่ เห็น หน้า
เคย วิ่ง เล่น ด้วย กัน ทุก วัน มา
ช่าง ทั้ง ขำ เปลี่ยว เปลา เศร้าใจ เขย

ดารา และ รุจี เอากระดาษาขอบดำนี้ ไปติดป้าย
ปักไว้ หน้าประตูกรง ของนนทา ด้วยความสนใจ

คำถาม

๑. บริเวณกรงไก่ มีอะไรบ้าง?
๒. นันทา อยากจะไปที่ไหน?
๓. ดารา และ รุจี ทำอย่างไร เพื่อ กันไม่ให้ นันทา ออกไปที่ถนน?
๔. ใคร เอากิ่งไม้ ที่ ได้ ประตุ ออกทิ้ง เสีย?
๕. เมื่อ นันทา ออกไป นอก ถนน ได้ แล้ว เกิด เหตุ อะไร ขึ้น?
๖. พ่อ ของ รุจี และ ดารา เขียน คำ ว่า อา ลัย นันทา ว่าอย่างไร?

บทที่ ๖

แมว และ ลูก กระรอก

แม่แมวตัวหนึ่ง ออกลูกเพียงตัวเดียว อยู่ได้สองวัน ลูกของมันก็ตาย มันจึงเสียใจและเศร้าโศกมาก เพราะคิดถึงลูก มันเรียกหา อยู่วันยังค่ำ เจ้าของมันมีความสงสัยยิ่งนัก เผอิญเขาได้ลูกกระรอก มาตัวหนึ่ง ลูกกระรอกตัวนี้ ยังไม่ทันลืมตา มันกินอะไรเองไม่ได้ เขาจึงเอามาให้มัน เลี้ยงต่างลูก

แม่แมวนึกว่า ลูกกระรอกตัวนั้น เป็นลูกของมันจริงๆ มันนอนให้กินนม และเลียหัวเลียตัว ด้วยความรัก เวลากลางคืน มันนอนตลอดคืน เวลากลางวัน เมื่อมันเห็นหมา เข้ามาใกล้ ลูกเลี้ยงของมัน มันก็ทำหลังงอ ร้องขู่ด้วยเสียงอันดัง คล้ายกับจะพูดว่า “อย่าเข้ามาใกล้ ลูกฉันนะ ลูกฉันยังเล็กอยู่” ไม่รู้จักหลีกเลี่ยงหน้าหมา เดียวหมาจะกัด ลูกฉันตาย” แล้วมันไล่ตบ จนหมาหนีไป

เมื่อลูกกระรอกโตขึ้น และคลานได้บ้างแล้ว แม่แมวพาไป ตามที่ต่างๆบนเรือน สอนให้มันจับหนูที่แรก แม่แมวจับหนู ได้ตัวหนึ่ง กัดเสียจนตาย แล้วเอามาวางไว้ ตรงหน้าลูกกระรอก

“เจ้าต้องกัดจับหนูนะ ลูก รักของแม่” แม่แมวสอน “เพราะหนู เป็นอาหารของเรา เจ้าต้องกัดจับหนู

ตายตัวนี้ก่อน กระโดดตะครุบอย่างนี้ เอาปากคาบให้มันอย่างนี้” แล้วแม่แมว ก็ทำตัวอย่างให้ดู แต่ลูกกระรอก มองเฉย เพราะมันไม่นึก อยากจับหนู และไม่อยากจะกินหนูด้วย แม่แมวคิดว่า ลูกของมัน ยังเล็กนัก ต้องค่อยหัดค่อยไป

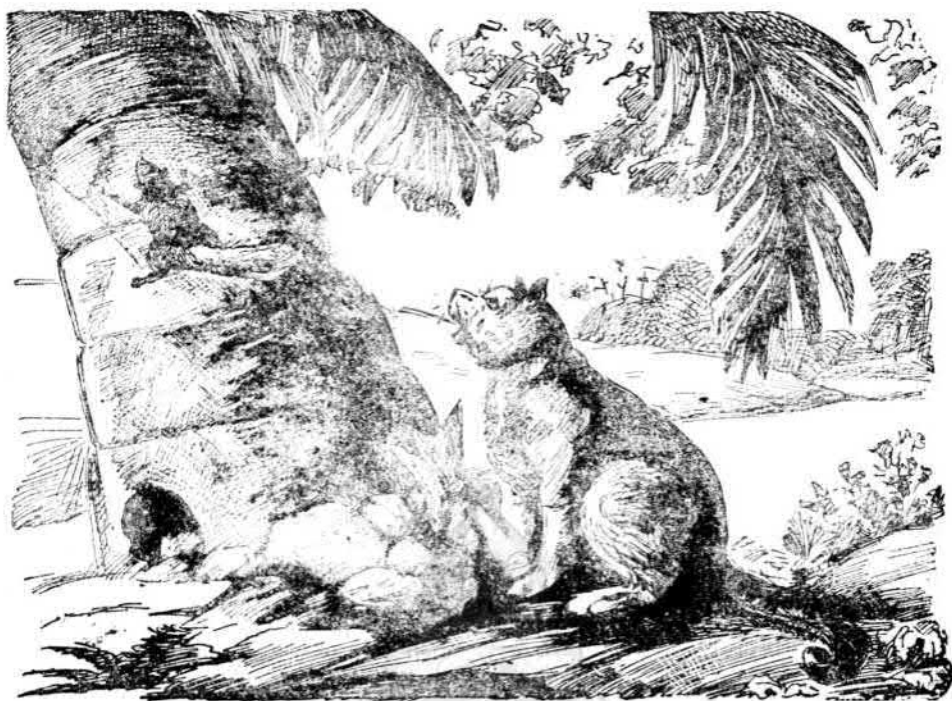
อยู่มาวันหนึ่ง แม่แมวจับหนูได้อีก มันกัดไม่ให้ตายทีเดียว หนูยังพอคลานไปได้บ้าง มันเอามาวางไว้ให้ลูกกระรอก หัดจับ แล้วพูดว่า “ไหนลองจับหนูตัวนี้ให้แม่ดูทีซิ ทำตามทีแม่สอน นะลูก” ลูกกระรอกมอง

เฉยๆ เหมือนคราวก่อน มันไม่เข้าไป ใกล้หนูด้วยซ้ำ แม่แมว นึก แปลกใจมาก แต่มันคิดว่า จะสอนลูก กระรอก อีก ในคราวหน้า

ต่อมาอีก สองวัน แม่แมว จับหนู เป็นๆ มาตัวหนึ่ง มัน คาบ มาปล่อยไว้ ที่หน้าลูก กระรอก อีก พอ หนู วิ่งหนี แม่แมว ก็ กระโดด ตะครุบ แล้ว คาบ มาวาง พลง บอก ลูก ของมันว่า “ไหน ลอง หัด จับ หนู ตัวนี้ อย่าง แม่ บ้าง ซี้ แม่ ทำให้ดู หลายหนแล้ว เจ้า ทำตาม ได้ ไหม?” ลูก กระรอก คง มอง ดู เฉย จน หนู วิ่งหนี ไป มัน ก็ ไม่ วิ่งไล่ จับ หนู เลย

แม่แมว โกรธ มาก จึง ร้อง ว่า “ลูก อะไร อย่างนี้ หัวดี ไม่ เชื่อ พัง คำ สั่ง สอน เสีย เลย” ลูก กระรอก ทำ เฉย เพราะ มัน ไม่ รู้ ภาษา แมว ถ้า แม่ แมว ร้อง “เหมียว! เหมียว?” มัน ก็ ร้อง “เป๊ยก! เป๊ยก!” อย่าง ลูก กระรอก แม่แมว พยายาม สอน หลาย ครั้ง มัน ก็ ไม่ นำ พา เลย แม่แมว เสียใจ มาก มัน คิด ว่า ลูก เกียจคร้าน และ ดีดิ่ง เช่นนี้ โต ขึ้น จะ ทำ อะไร กิน จะ หา เลี้ยง ตัว ได้ อย่างไร แล้ว จะ อยู่ กับ ใคร ใคร เขา จะ เลี้ยง

วันหนึ่ง มัน พา ลูก ไป เทียว ใน สวน ลูก กระรอก กระโดด ตาม ไป ใกล้ๆ ถึง ต้น มะพร้าว เตี้ย ต้น หนึ่ง ที่ โคน ต้น เป็น โพรง มี หนู อยู่ ข้าง ใน โพรง นั้น แม่แมว

จึงพูดว่า “มาใกล้ๆแม่ซิจะ ลอง หัด จับ หนู อีก ที
เกิด” ลูกกระรอกมิได้ใส่ใจ ในคำพูดนั้น มันได้ขึ้นไป
บนต้น มะพร้าวทันที พอไปถึง คอ มะพร้าว ก็หมอบ อยู่
ที่ทางมะพร้าว อันหนึ่ง แล้วชะโงกหน้าลงมา ดูแม่
เลี้ยง ของ มัน

แม่แมวเห็นเช่นนั้น มัน ตกใจมาก กลัวลูกของมัน
จะ ตก ลง มา จึง ร้อง ว่า “ลง มา เกิด ลูก ขึ้น ไป ทำ ไหม
บน ต้น มะพร้าว ไม่มี อะไร กิน หรอก ประเดี๋ยว พลัง พลาด
ก็จะ พลัด ตก ลง มา” เมื่อ เห็น ลูก กระรอก เฉย อยู่ มัน

จึงปีนตามขึ้นไปข้าง เพราะมัน ขึ้นต้นไม้ มะพร้าว ได้เหมือนกัน มันเคยปีนขึ้นไป ไล่จับ นก กิ้งก่า และ นก กะจิบ

มัน ขึ้นไป ถึงคอก มะพร้าว ลูกกระรอก ก็กระโดด จากทาง มะพร้าว ที่เกาะอยู่ ไปยัง ทางที่สูงกว่า อีกทางหนึ่ง แล้วเกาะ หนึ่งอยู่ เมื่อ มันเห็น ลูกมะพร้าว ห้อยอยู่ ใกล้ๆ มันก็ ทะเป่ลือก แล้ว กัด หัก ลงมา ทีละ ชิ้นๆ ไม่ช้า ก็ถึง กะลา แล้วมัน กัด กะลา จนทะลุ น้ำ มะพร้าว ไหล ออกมา มัน ดื่มน้ำ มะพร้าว หนึ่ง หยด แล้ว เขา หัว มุด เข้าไป ทะเ่เนื้อ มะพร้าว กิน

แม่แมว ไม่เข้าใจ เลย ว่าทำไม ลูก ของ มัน จึง เป็น อย่างนี้ มัน ค่อยๆ ปีน ลง จาก ต้นมะพร้าว แล้ว ร้อง “เหมียว!เหมียว!” เรียก ให้ ลูก ของ มัน ลง มา แต่ ไม่ สำเร็จ มัน คิดว่า “นี่ เห็น จะ ไม่ใช่ ลูก ของ เรา เสีย แล้ว ต้อง ปล่อย มัน ไป ตาม เรื่อง” ครั้น แล้ว มัน กลับ มา บ้าน ส่วน ลูกกระรอก คง อยู่ ที่ ยอด มะพร้าว นั้นเอง

แม่แมว อยู่ บ้าน และ จับ หนู กิน ตาม เคย ส่วน ลูกกระรอก ก็ อยู่ ที่ ยอด มะพร้าว และ กิน มะพร้าว เป็น อาหาร ตาม นิสสัย ของ มัน ต่าง ตัว ต่าง อยู่ ด้วย ความ สุข ตาม ประสาสัตว์

มนุษย์เรา ก็ เช่น เดียว กัน ต่าง คน ต่าง หา กิน ไป คน ละ อย่าง แต่ ทุกๆ คน ควร พยายาม ทำ การ งาน ที่ ตน พอใจ นั้น ให้ ดี ที่ สุด เท่า ที่ จะ ทำ ได้

คำถาม

๑. เมื่อลูกของมันตาย แม่แมวแสดง อากา ร อย่างไร?
๒. เจ้าของเอาอะไร มาให้มันเลี้ยง แทนลูกแมว?
๓. แม่แมว สอน ลูก กระรอก ให้จับ หนู ได้ผล อย่างไร?
๔. เมื่อแม่แมวพา ลูก ไปที่ต้น มะพร้าว เพื่อ สอน ให้จับ หนู ลูก กระรอก ทำอย่างไร?
๕. ลูก กระรอก กลับ มา อยู่กับ แม่แมว อีก หรือ เปล่า?

๘ บทที่ ๗

เรื่อง ลูก หมา

ลูกหมาตัวหนึ่งชื่อโต มันมีอายุได้หกเดือน ตัวเตี้ยนิดเดียว มันมีขนขาวปุกปุย สีดำดำขาว หางเป็นพวง คล้ายหางกระรอก มันเล่นอะไรแปลกๆ ได้หลายอย่าง เพราะมันค่อนข้างฉลาด มันอาจยืนสองขา เอาหลังพิงฝา แล้วคาบไม้ ทำเหมือนคาบกลิ้งยาก็ได้ มันชอบกินอ้อย เมื่อเห็นใครกินอ้อย มันจะเดินเข้าไปหา แล้วหมอบลง ทำท่าขอกินบ้าง เมื่อมันได้อ้อยสักชิ้นหนึ่ง มันจะอมไว้ในปากก่อนแต่ยังไม่เคี้ยว จนกว่าเจ้าของอ้อยจะพูดว่า “กินได้ละเจ้าโต” มันจึงจะเคี้ยว และกลืนหมด หงน้ำทั้งชาน

โตชอบกิน มะพร้าวเหมือนกัน แต่เจ้าของไม่ค่อยให้มันกิน เพราะไม่ใช่อาหาร ที่ควรจะให้กิน เจ้าของให้มันกินเพียงเล็กน้อย เมื่อจะให้มันกิน เจ้าของเอาวางไว้ที่พื้น ใกล้เคียงๆ ตัวมัน แล้วพูดว่า “อย่านะ” โตจะหมอบดูอยู่หนึ่งๆ จนน้ำลายไหล แต่ไม่กล้าแตะต้องเลย เมื่อมันได้ยินคำพูดว่า “เอ้ากินได้ละ” มันจึงคาบขึ้นมากิน แล้วกระดิกหางแสดงความดีใจ

วันหนึ่ง เพื่อนบ้านคนหนึ่ง เอามะพร้าววางไว้ที่ตรงหน้าของมัน พูดเป็นเชิงดูว่า “อย่านะ” แล้วไป

คุยเสีย กับญาติของเขา ราวครึ่งชั่วโมง โตหมอบดู
 ขึ้น มะพร้าวเฉย จนคนนั้นก็ขึ้นได้ กลับมาพูดว่า
 “เฮ้ กินได้ละ” โตจึงได้กิน บางคราวโตยืนสองขา
 ทำท่าขอ อ้อยกิน เจ้าของเฮา อ้อยวางไว้ บนดินหน้า
 ของมัน ข้างละชั้น แล้วพูดว่า “อย่า นะ” ต่อมาสักครู่
 หนึ่ง จึงว่า “เฮ้ กินชั้นหนึ่งได้” โตก็กินอ้อย เสียชั้น
 หนึ่ง แต่มันจะไม่แตะต้อง อีกชั้นหนึ่งเลย จนกว่า
 เจ้าของจะพูดว่า “เฮ้ กินชั้นที่สองได้ละ” บางคราว
 มันยืน คอยฟังคำสั่ง นานตั้งสองนาที มันไม่รู้ลี้ก

เมื่อยเลย มัน ยืน และ เดิน สอง ขา ได้ ดี มาก เวลา
เดิน สอง ขา มัน กระดิก ตีน หน้า และ พะยุง ตัว ไม่ ให้ ล้ม
ท่าทาง สวย มาก

มี หมา อีก ตัว หนึ่ง อยู่ ใน บ้าน เดียว กัน กับ เจ้า โต
ชื่อ “เลื้อ” เจ้า เลื้อ มี รูปร่าง ใหญ่ และ แข็งแรง ขน
ของ มัน หยาบ และ มัน เหา เลี้ยง ดัง มาก มัน ไม่ เคย
ขึ้น มา บน เรือน เลย มัน อยู่ หน้า ห้อง คน ใช้ ข้าง หลัง บ้าน
และ เมื่อ คน ใช้ ไป ทำ สวน มัน มัก วิ่ง ตาม ไป เสมอ ๆ

โต ไม่ ใคร่ จะ ค้น กับ เจ้า เลื้อ นัก เพราะ เจ้า เลื้อ
ไม่ ค่อย ขึ้น มา บน เรือน แต่ เจ้า เลื้อ ทำ หน้า ที่ ฝ้า บ้าน
ดี มัน ช่วย ทำ งาน บาง อย่าง ได้ ทุก ๆ วัน คน ใช้ พามัน
ไป สวน ด้วย ครั้น ถึง เวลา เที่ยง วัน เขา ใช้ ให้ มัน กลับ
ไป เอา ปิ่น โต อาหาร ที่ บ้าน เจ้า เลื้อ คาบ หู ปิ่น โต อย่าง
ระมัดระวัง ไม่ ให้ อาหาร หก ออก มา ได้

เวลา เที่ยง ๆ เจ้า โต มัก จะ ลง ไป วิ่ง เล่น ที่ ลาน บ้าน
และ ดู เจ้า เลื้อ กลับ มา เอา ปิ่น โต อาหาร ไป ส่ง คน ใช้
ชั้น แรก มัน จะ ยืน ดู เฉย ๆ เมื่อ เจ้า เลื้อ มา ตัว เปลา
ครั้น เจ้า เลื้อ คาบ ปิ่น โต ไป มัน ก็ วิ่งไล่ ตาม จน ออก
ประตู รั้ว บ้าน เหา บ้าง แกล้ง ไป กัด ขา เจ้า เลื้อ บ้าง เจ้า
เลื้อ รู้ว่า โต หยอก เล่น ก็ แกล้ง เจย เลีย

ครั้น เจ้า เลื้อ ถูก รัง แก่ หนัก เข้า มัน โกรธ ขึ้น มา
บ้าง แต่ยัง ไม่มี โอกาส จะ กัด ตอ บได้ เพราะ มัน กลัว

ปิ่นโต จะ หก วันหนึ่ง เมื่อเจ้าโต กำลังวิ่งไล่เห่า และ
 กัดขามันนั้น เจ้าเสือตั้งใจ จะสอนเจ้าโตให้สำนึก
 ตัว เสียสักคราวหนึ่ง ฉะนั้น มันจึงทำเดินช้าๆ ล่อ
 ให้เจ้าโตไล่ตาม จนออกนอกรั้ว ไปถึงท้องร่อง มี
 น้ำตื้น และมีจอกแหนเต็ม เจ้าเสือค่อยๆ วางปิ่นโต
 ลง หันตัวกลับมาโดยเร็ว และคาบโต ตรงไปลากคอ
 โตตกใจมาก จะหนีก็ไม่ทัน เพราะรูปร่างของมัน เล็ก
 นิดเดียว สูงไม่ถึงครึ่ง ของเจ้าเสือ มันไม่นึกว่า เจ้า
 เสือจะดุขึ้น^{ขึ้น}มา เพราะทุกๆวัน เคยเฉยๆ เจ้าเสือ

คาบ คอเจ้าโต สะบัดสองสามที แล้วเหวี่ยงลงไป
ท้องร่อง ช้างทาง แล้วมันคาบ ปีนโตอาหาร เดินต่อไป
มันไม่เหลียวหลัง กลับมาดูเจ้าโตอีกเลย

โตค่อยๆ ปีนขึ้นมา จากท้องร่อง น้ำไม่สูงจะลึก
นัก ทั้งตลิ่งก็ไม่ชัน ขนที่ลวดยเป็นมัน เปื้อนโคลนเลอะ
เทอะ มีจอกแหน คัดมาเต็มตัว หางก็ลู่ มารวมกัน
หมด ไม่เป็นพวง เหมือนเช่นเคย น้ำไหลหยุด
ตามขาและห

ตั้งแต่นั้นมา มันไม่กล้า ไปขย้ำเจ้าเสืออีกเลย
มันมักจะไปยืนเฉยๆ ดูเจ้าเสือ คาบปีนโตไป แต่ไม่
เห่า และไม่ตามไปกัด เหมือนแต่ก่อน แม้ประตู
รั้วจะเปิด มันก็ไม่กล้า ออกไปข้างนอก

คำถาม

๑. เจ้าโต เล่น อะไร เป็น บ้าง?
๒. เจ้าเสือ มีความสามารถ อย่างไร?
๓. โต ชอบ รัง แก เจ้าเสือ อย่างไร?
๔. เมื่อ เจ้าเสือ ถูก รัง แก มาก เข้า มัน ทำ อย่างไร
เจ้าโต เป็น การ ตอบ แทน?
๕. ทำไม เจ้าโต จึง ไม่ กล้า ไป แกล้ง เจ้าเสือ อีก?

